

[Glistrup]

man superakademikeren Viggo Falbe-Hansen rundt på Le Grand Tour de l'Europe for at studere, hvordan vi kunne få nogle nye skatter, og han kom hjem helt katolsk i hovedet af begejstring over den dengang nymodens præsiske indkomstskattelov af 24. juli 1891. Venstre brugte – eller misbrugte – så sit absolutte flertal til at indføre denne skat her i Danmark.

Så er der gået henved 3 generationer, hvor skatten er blevet degenereret og depraveret til en uhumsk, væmmelig olding, som vi kender den i dag, men det er faktisk sket uden nogen som helst påvirkning fra det centraleuropæiske.

I dag slutter Venstres nuværende skatteminister så ringen og kommer med, at nu skal vi til at lade vores indkomstskat klare via de kontinentaleuropæiske ideer. Dette er jo det første tiltag til, at EF på den materielle indkomstskatterets område skal begynde at have indflydelse – bevares, en spæd begyndelse, som livets begyndelse så ofte er spæd. Men det er dér, vi står i dag, og Fremskridtspartiet er særdeles skeptisk. Vor faste overbevisning er, at den eneste redning ud af miseren er, at Danmark bliver pionarnationen til total afskaffelse af indkomstskatten, og så kan vi ikke lade os hægte på indkomstskattepolitiske tiltag fra Centraluropa og gentage fejlen fra 15. maj 1903.

Allerede derfor er vi faktisk modstandere af de foreliggende forslag.

Når vi så begynder at se på indholdet af dem, bliver vi endnu kraftigere modstandere, for skal man endelig have et indkomstskattesystem, skal man gøre det, som Viggo Falbe-Hansen forsøgte at få importeret fra Prøjsen i 1896, nemlig ydmygt respektere to hovedprincipper:

For det første det, man kalder globalprincippet, hvilket betyder, at den, der indkomstskatteansætter en person, alene er ligningsmyndigheden på den pågældendes bopælssted, og man tager overhovedet ikke indkomstskattetiltag andre steder såsom i kildelandet, som der er tale om i disse forslag. Derfor kan vi ikke lide, at der kommer opkrævninger fra kildestaten.

For det andet, at alle indtægter, som det stadig klinger igen i den bevarede statsskattelovs § 4, betragtes på lige fod, og at man ikke, som man gør her, forsøger at udskille renteindtægter til særskilt behandling og så endda, som bl.a. hr. Gade refererede, opdeler renteindtægterne i, at nogle renteindtægter skal behandles

på den ene måde og nogle på den anden måde. Det er for at sige det ganske uakademisk noget kluns.

Derfor er det teknisk dårlige forslag ud fra en rent skattemæssig betragtning. De medfører mere bureaukrati, hvis de overhovedet kan administreres selv af det største bureaukrati, og derfor mener vi ikke, at det er gode forslag, skatteministeren her bringer frem for Folketinget.

Det er rigtigt, som mange af ordførerne har været inde på, at det her historisk har noget at gøre med den valutaliberalisering, der vel begyndte i Bretton Woods, og som nåede sit hidtidige blomstrende højdepunkt i Danmark den 1. oktober sidste år. Men det er forkert at lade sig forblinde af, at der er en vis historisk sammenhæng med udviklingen på valutaliberaliseringsområdet, til at tage stilling til den foreliggende sag ud fra de synspunkter.

Det her må først og fremmest anskues ud fra det, der er indholdet i det, og det er det skatteretlige. Meget skat er skidt, og de her forslag er ikke nogen undtagelse.

Elisabeth Arnold (RV):

Disse forslag er, som det er sagt af flere, en udløber af det såkaldte restkapitalliberaliseringsdirektiv, som blev vedtaget i sommer. Det er ikke en direkte følgelovgivning, men en logisk konsekvens af den diskussion, der fulgte efter kapitalliberaliseringen.

Det er ikke sådan, at kritikken ikke var berettiget. Det er fuldstændig rigtigt, at en liberalisering af kapitalbevægelserne medfører både fordele og ulemper, og politikernes opgave er naturligvis at afveje, om fordelene og ulemperne står i et rimeligt forhold til hinanden.

Fordelene ved kapitalliberaliseringen er knyttet til det åbne, mobile samfund med etableringsret for virksomheder med frie handelsforhold og en forhåbentlig gunstig indvirkning på erhvervslivet, og principperne i et frit kapitalmarked er Det Radikale Venstre meget positivt indstillet over for.

Ulemperne er – som påpeget især af Socialistisk Folkeparti – kapitalflugt, skatteunddragelse og et provenutab for staten, hvis størrelse det dog er meget svært at gisne om. Men der er også ulemper ved at lukke totalt af, ved at afskære sig fra det åbne samfund og ved at afskære sig fra de fordele, som kapitalliberaliseringen giver.